

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **J. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Rašovským
sídlem Hlinky 135/68, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. MSK 52467/2019, ve věci
přestupků

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 4. 7. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm č.j. OD/21170-2017/llepikov, ze dne 15. 1. 2019. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15. 1. 2019 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že a) dne 18. 8. 2017, okolo 21:30 hod., řídil v obci Trojanovice osobní vozidlo a při silniční kontrole se na výzvu příslušníka Policie České republiky odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, dále b) při stejné silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla ani c) doklad osvědčující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (*skutkové věty jsou kráceny krajským soudem*). Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí. Třetím výrokem byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil druhý výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že vypustil odkaz na § 16 odst. 3 zákona o pojištění a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a dále namítl jeho nezákonnost z titulu závažných vad v řízení zejména před správním orgánem prvního stupně. Konkrétně protestoval žalobce především proti konání ústního jednání bez jeho přítomnosti. Poukázal na to, že se omlouval z účasti na jednáních nařízených na 11. 10. 2017, 20. 11. 2017 a 31. 1. 2018. Následně byl předvolán na 12. 3. 2018, ale pochybením poštovního doručovatele písemnost neobdržel. Opětovně byl předvolán k ústnímu jednání (po předchozím vydání rozhodnutí, jeho zrušení v odvolacím řízení a vrácení věci zpět správnímu orgánu prvního stupně) na 19. 11. 2018 s možností vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 21. 11. 2018, ale pochybením České pošty tuto písemnost neobdržel. Poté již bylo ve věci rozhodnuto. Žalobce namítl, že Česká pošta chybně vyznačila délku úložní lhůty až do dne 8. 11. 2018 a podle jeho názoru bylo její povinností mu v úložní lhůtě písemnost vydat, pokud se pro ni prokazatelně osobně zastavil na pobočce. Česká pošta mu však písemnost nevydala, protože ji chybně vložila do jeho domovní schránky údajně dne 7. 11. 2018, což však žalobce rozporuje s tím, že pomocí svědků může prokázat, že se žádná písemnost v jeho domácí schránce nenacházela. Česká pošta mu ani nebyla schopna sdělit odesílatele. Podle přesvědčení žalobce nese správní orgán objektivní odpovědnost za výběr doručovatele písemnosti, a navíc po předchozích zkušenostech mohl učinit kroky, aby se žalobce o nařízeném ústním jednání dozvěděl. Žalobce zdůraznil, že se jednalo o poměrně složitou kauzu, ve které byly protichůdné výpovědi více svědků a konání ústního jednání za jeho přítomnosti a za přítomnosti všech svědků s možností vzájemné osobní konfrontace bylo nezbytné ke zjištění skutkového

stavu nade vší rozumnou pochybnost. Žalobce dále zpochybnil, že by po konání ústního jednání již nebyly opatřeny žádné další podklady pro vydání rozhodnutí, protože na základě doplnění odvolání ze dne 11. 3. 2019 žalovaný do spisu doplnil jeho žádost o vydání řidičského průkazu a dále žádost jeho bratra V. P., tyto žádosti porovnával a o výsledek tohoto porovnání opřel svůj meritorní závěr ohledně možné záměny osob. Žalovaný však nevyzval žalobce k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí na základě takto zásadně doplněného spisu, čímž podle žalobce porušil § 36 odst. 3 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V poslední části žaloby nade psané „Ostatní žalobní námitky“ vyjádřil žalobce nejprve přesvědčení, že soud pro výše uvedené závažné procesní vady žalobě vyhověl a obě výše označená rozhodnutí pro nezákonnost zruší s tím, že pro případ, že by se soud rozhodl rozhodnutí pro uvedené procesní vady nerušit, tak si vyhrazuje právo rozvést ostatní žalobní námitky na základě výzvy soudu k doplnění v žalobě uvedených námitek. Dále žalobce doplnil, že skutkový stav věci nebyl zjištěn nade vší rozumnou pochybnost, protože žalovaný namísto vhodnější a možné (navíc žalobcem navrhované) osobní konfrontace všech svědků prováděl porovnání neaktuálních fotografií, navíc za situace, kdy relevantní porovnávání morfologických znaků je schopen pouze soudní znalec v daném oboru. Další vada rozhodnutí spočívá podle žalobce v absenci zmínky o přidělení trestných bodů, což podle judikatury Nejvyššího správního soudu není možné, protože přidělení bodů má být pevně svázáno s přestupkem, aby nedocházelo ke dvojímu trestání „ne bis in idem“. Na závěr žalobce konstatoval, že rozhodnutí je v řadě ohledů nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, například v otázce prekluze přestupku, kde žalovaný vůbec nereflexuje jeho odvolací námitky, které tak vůbec nevypořádal a podobně se zachoval i ve výše zmíněné otázce přidělení trestných bodů. Konečně žalovaný podle žalobce pochybil, když neřešil námitku podjatosti formou usnesením s tím, že při objektivní podjatosti, jejíž indicie žalobce v doplnění odvolání uvedl, není třeba jmenovat konkrétní oprávněné osoby.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal především na obsah napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně vadného doručení předvolání k jednání žalovaný uvedl, že předmětné předvolání bylo žalobci doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 5. 11. 2018 a následné vložení obálky do poštovní schránky nemělo na již nastalou fikci žádný vliv. Stejně tak není podle žalovaného rozhodné, že Česká pošta chybně informovala žalobce o délce úložní doby. Žalovaný dále uvedl, že vyzval žalobce k seznámení s podklady pro rozhodnutí usnesením ze dne 15. 4. 2019, ale žalobce na výzvu nereagoval. K námitce ohledně porovnání podoby dvou osob žalovaný uvedl, že takové porovnání může provést i laik a provádí jej každá osoba, která zjišťuje totožnost na základě fotografie v dokladu totožnosti. Samotné tvrzení o záměně osob pak je podle žalovaného nevěrohodné, a to i s ohledem na uplatnění této námitek v závěru řízení. Ohledně povinnosti uvádět v rozhodnutí o přestupku počet bodů odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí, ve kterém se již s touto námitkou vypořádal a k námitce podjatosti uvedl, že ji žalobce v řízení nepodal.
4. Žalobce replikoval podáním doručeným krajskému soudu dne 20. 9. 2019 a zdůraznil, že pokud Česká pošta svým pochybením zásilku v úložní lhůtě adresátovi nevydá, a dokonce ani nesdělí odesílatele zásilky, pak adresát bez svého zavinění nemá faktickou možnost se s danou zásilkou vůbec seznámit. Za těchto konkrétních okolností tak nemůže být zásilka považována za doručenou a vyvolávat právní účinky. Správní orgán prvního stupně tak

měl podle žalobce nařídit nový termín ústního jednání s tím, že považovat za této situace zasluku za doručenou fikcí a neumožnit žalobci se účastnit ústního jednání považuje za porušení základního práva na spravedlivý proces. Ve vztahu k usnesení ze dne 15. 4. 2019 žalovaný uvedl, že se mu nedostalo do dispozice s ohledem na jeho zahraniční cestu. Ohledně skutkového stavu věci pak žalobce setrval na tom, že nebyl zjištěn nade vší rozumnou pochybnost, protože s ohledem na konkrétní okolnosti věci a navržené důkazy přetrvávají rozumné pochybnosti, zdali to byl právě žalobce, kdo se daného přestupku dopustil. Žalobce dále poukázal na to, že již v odvolání ze dne 18. 5. 2018 zpochybnil, že by se přestupku dopustil a navrhl jako důkaz výslech policistů.

5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že podle oznámení policie se měl žalobce dopustit shora uvedených přestupků dne 18. 8. 2017, kolem 21.30 hodin, při řízení osobního motorového vozidla v obci Trojanovice, kdy při silniční kontrole odmítl předložit řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, zelenou kartu k vozidlu a přes opakovanou výzvu se odmítl podrobit dechové zkoušce. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku přípisem ze dne 13. 9. 2017, který mu byl doručen dne 15. 9. 2017 a dne 21. 3. 2018 poprvé o přestupcích žalobce rozhodl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v jehož doplnění mimo jiné namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce uvedl, že vozidlo neřídil, policisté byli na jeho pozemku, byla tma a do vozidla nebylo vidět. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 3. 2018 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
6. Po vrácení věci zpět pokračoval správní orgán prvního stupně v řízení a nařídil ústní jednání na 19. 11. 2018, ke kterému předvolal žalobce. V rámci předvolání k jednání byl žalobce upozorněn, že se může před vydáním rozhodnutí do 21. 11. 2018 vyjádřit ke všem podkladům. Předvolání bylo žalobci doručováno poštou a podle doručky byl adresát dne 26. 10. 2018 vyzván k vyzvednutí záilky, bylo mu zanecháno poučení a záilka byla dne 7. 11. 2018 vhozena do jeho poštovní schránky. Podle protokolu ze dne 19. 11. 2018 se žalobce k ústnímu jednání nedostavil a správní orgán prvního stupně jednal v jeho nepřítomnosti. U jednání byli vyslechnuti policisté, kteří měli v rozhodný den přestupek žalobce zjistit a správní orgán dále přečetl k důkazu listiny. Ve věci bylo rozhodnuto dne 15. 1. 2019 shora uvedeným způsobem. Proti rozhodnutí ze dne 15. 1. 2019 podal žalobce odvolání. Po porovnání odvolání žalobce (resp. jeho doplnění ze dne 25. 3. 2019) a žaloby krajský soud zjistil, že námitky uvedené v žalobě uplatňoval žalobce již v odvolacím řízení. V odvolání mimo jiné namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že po nahlédnutí do videozáznamu zjistil, že auto řídil jeho bratr, který je mu podobný a není mu známo, z jakého důvodu bratr použil jeho vozidlo, ve kterém má schované své doklady. Již v doplnění odvolání namítal žalobce také prekluzi přestupku s tím, že správní orgán měl vydat rozhodnutí do 1 roku od zahájení řízení o přestupku, tj. do 15. 9. 2018. Správní orgán prvního stupně sice rozhodl dne 21. 3. 2018, ale jeho rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno, proto k němu nelze přihlížet a správnímu orgánu nadále běžela prekluzivní lhůta do 15. 9. 2018, ve které již rozhodnuto nebylo. V bodě 6 doplnění odvolání (nadepsaném jako „Ostatní vady řízení“) žalobce dále namítal doslovně: *„Odvoláním napadené rozhodnutí vykazuje celou řadu indicií podjatosti správního orgánu (správní orgán již podruhé rozhodl v nepřítomnosti podatele, aniž by podatele dodatečně vyzval v souladu s § 36/3 SŘ, správní orgán jako přítěžující okolnost hodnotí již zahlazené přestupky starší 3 let a způsob obhajoby podatele, správní orgán tvrzení podatele bez bližšího zkoumání a vysvětlení*

vyhodnotil jako účelová atd.“). K odvolání žalobce přikládal výzvu k vyzvednutí zásilky ze dne 26. 10. 2018, podle které si měl vyzvednout zásilku na poště nejpozději do 8. 11. 2018, kopii reklamačního dopisu ze dne 9. 11. 2018, ve kterém žalobce „reklamoval“ nepředání zásilky dne 8. 11. 2018, odpověď České pošty, podle které předmětná zásilka odesílatele Město Frenštát p. R. byla po uplynutí úložní doby vložena dne 7. 11. 2018 do listovní doručovací schránky na doručovací adrese a vlastnoručně podepsané čestné prohlášení V. P. ze dne 27. 3. 2019, který v něm uvedl, že dne 18. 7. 2019 řídil předmětné vozidlo a při silniční kontrole se policii prokázal občanským průkazem žalobce. Usnesením ze dne 15. 4. 2019 stanovil žalovaný žalobci lhůtu 5 pracovních dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Podle obsahu odvolacího spisu žalovaného byla spisová dokumentace doplněna o žádosti žalobce a jeho bratra V. P. o vydání občanského průkazu. O odvolání rozhodl žalovaný dne 31. 5. 2019 napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem.

7. K okolnostem, doručení předvolání k ústnímu jednání na 23. 11. 2018 žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že písemnost ze dne 24. 10. 2018 byla vypravena k poštovní přepravě dne 25. 10. 2018, dne 26. 10. 2018 nebyl adresát v místě doručení zastížen, písemnost byla toho dne uložena u provozovatele poštovních služeb a v místě doručení byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením podle § 23 odst. 5 správního řádu. Jelikož si žalobce zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, považuje se za doručenou dne 5. 11. 2018, přičemž na fikci doručení nemá vliv ani následné vložení zásilky do poštovní schránky. Jednání tak bylo podle žalovaného konáno v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Za situace, kdy po skončení jednání nebyly opatřeny žádné další důkazy, nebylo rovněž potřeba žalobce opakovaně vyzývat k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. K dalším námitkám žalobce se v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že podle videozáznamu z přední kamery policejního vozidla osoba, která vozidlo řídila, byla policisty ztotožněna podle předloženého občanského průkazu jako žalobce a že porovnáním s fotografiemi, které jsou součástí žádosti žalobce a jeho bratra o vydání občanského průkazu, lze jednoznačně určit, že osobou na videozáznamu je žalobce. Žalovaný dále uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí některé znaky, kterými se oba bratři od sebe odlišují s tím, že výslech svědků považuje za zbytečný. Žalovaný dále na straně 10 uvedl, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo, protože se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž je irrelevantní, že rozhodnutí bylo následně zrušeno. Žalovaný dále odmítl námitku žalobce, podle které je povinností správního orgánu uvádět v rozhodnutí o přestupku počet bodů a odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 10 As 184/2017 – 45. K poslední námitce, podle které vykazuje napadené rozhodnutí „celou řadu indicií podjatosti správního orgánu“ žalovaný uvedl, že žalobce námitku podjatosti žádné konkrétní úřední osoby nevzněl a že neshledává žádné okolnosti, které by budily podezření z podjatosti. Poukázal přitom na akceptování opakovaných omluv žalobce nebo na konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.
8. Krajský soud po ověření, že žaloba je včasná (napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 14. 6. 2019 a žaloba byla podaná u soudu dne 4. 7. 2019) a jsou splněny procesní podmínky pro její projednání, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Ve věci rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože s tím oba účastníci souhlasili (žalovaný výslovně v rámci svého vyjádření k žalobě a žalovaný se na výzvu soudu obsahující doložku podle § 51 odst. 1 věty poslední s. ř. s. nevyjádřil, proto je jeho souhlas s tímto postupem dán).

9. Úvodem posouzení věci považuje krajský soud za nutné předeslat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Žalobce je povinen v žalobě uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a až na výjimky pouze v mezích uvedených žalobních bodů soud napadené rozhodnutí také přezkoumává (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby může žalobce ještě upřesňovat a rozvíjet námitky uplatněné ve včasné žalobě, nemůže již však žalobu rozšiřovat o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.). Současně platí, že pokud žaloba obsahuje alespoň jeden projednatelný žalobní bod, což bylo v této věci splněno, soud již nevyzývá žalobce k odstranění vad žaloby ani k doplnění či rozvedení žalobních námitek a žalobní body projedná v tom stavu, v jakém byly uplatněny. Míra precizace žalobních bodů pak do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, č. j. 2 Afs 12/2012 - 48; veškeré rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupné na stránkách www.nssoud.cz). Z uvedených důvodů krajský soud nemohl vyhovět žalobci, který si v žalobě vyhrazoval právo rozvést žalobní námitky na základě výzvy soudu. Na věci nic nemění ani subjektivní přesvědčení žalobce, že soud pro procesní vady uvedené v žalobě obě rozhodnutí zruší ani jeho další úvahy nad přetížeností soudů a o hospodárnosti řízení. Jestliže žalobce považoval na základě uvedených domněnek za zbytečné rozšiřovat žalobu o další žalobní námitky a spoléhal se, že bude případně soudem k jejich doplnění či rozvedení vyzván, nereflektoval aktuální právní úpravu a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Ve včas uplatněných žalobních bodech (včetně jejich přípustného upřesnění a rozvedení v replice doručené krajskému soudu dne 20. 9. 2019) žalobce namítl v první řadě procesní vady a dále nesprávně zjištěný skutkový stav. Ve skutkových námitkách nebylo zpochybňováno, že se staly skutky, o kterých bylo rozhodováno, ale to, že se jich dopustil žalobce.
11. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti sice uvedl hned na prvním místě, konkrétní důvody, ve kterých ji spatřuje, však zmínil až v závěru žaloby, ve kterém poukázal na otázky prekluze a přidělení trestních bodů. Krajský soud proto v souladu se shora uvedenými pravidly přezkoumal námitku nepřezkoumatelnosti ve stavu, v jakém byla uplatněna se závěrem, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá vady bránící jeho přezkumu v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a po porovnání s obsahem všech podání žalobce ze správního řízení neshledal ani žádnou nevypořádanou námitku žalobce,

což platí také pro námitku zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce v bodě 5 doplnění odvolání popsal časovou osu od spáchání přestupku (18. 8. 2017), přes zahájení přestupkového řízení (15. 9. 2017) až po vydání prvního rozhodnutí o přestupku ze dne 21. 3. 2018 a zdůraznil, že rozhodnutí o přestupku mělo být vydáno do 1 roku od zahájení přestupkového řízení (t. j. do 15. 9. 2018), a protože původní rozhodnutí ze dne 21. 3. 2018 bylo zrušeno, tak k němu nelze přihlížet, prekluzivní lhůta proto nadále pokračovala a uplynula dne 15. 9. 2018. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této námitce vyjádřil tak, že podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí o vině obviněného s tím, že je irelevantní, že toto rozhodnutí bylo následně zrušeno. Proto podle žalovaného k zániku odpovědnosti nedošlo. Krajský soud připouští, že vypořádání námitky je poněkud stručné, nikoliv však nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný výslovně uvedl, že k zániku odpovědnosti nedošlo a konkrétně uvedl, s jakou částí žalobcovy argumentace nesouhlasí (pokračování běhu promlčecí lhůty po vydání prvostupňového rozhodnutí z důvodu jeho pozdějšího zrušení) a proč, lze takový postup akceptovat. Stejně tak se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně vypořádal s námitkou chybějícího údaje o počtu přidělených bodů v rozhodnutí, kdy konstatoval, že zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost uvádět v odůvodnění rozhodnutí počet bodů v bodovém hodnocení řidiče a vysvětlil také, proč počet bodů nelze uvádět v jeho výroku. Odkázal v tomto směru také na soudní judikaturu.

12. Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, podle které žalovaný nerozhodl o námitce podjatosti formou usnesení. Jak se podává z doplnění odvolání ze dne 25. 3. 2019, tak žalobce v jeho poslední části nadepsané „Ostatní vady řízení“ uvedl pouze, že *„napadené rozhodnutí vykazuje celou řadu indicií podjatosti správního orgánu“* a dále uváděl postupy v řízení, které o tom mají svědčit. Žalovaný k této otázce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl jednak, že žalobce námitku podjatosti u žádné konkrétní osoby nevzněl a že neshledává žádné okolnosti, které by budily podezření z podjatosti s poukazem na akceptování opakovaných omluv nebo konání ústního jednání bez účasti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve zbytku odkazuje krajský soud na poslední důvody uvedené v posledním odstavci na straně 10 a v prvním odstavci na straně 11 napadeného rozhodnutí, jejichž doslovnou reprodukci nepovažuje pro účely tohoto soudního přezkumu za potřebnou). Také v tomto případě nemá krajský soud důvod žalovanému cokoliv vytknout. Krajský soud má ve shodě se žalovaným za to, že žalobce žádnou námitku podjatosti konkrétní úřední osoby nevzněl. Ne každý nesouhlas účastníka řízení s prvostupňovým rozhodnutím nebo s postupem prvostupňového správního orgánu představuje nutně námitku podjatosti, a to i kdyby byl v podání účastníka termín „podjatost“ použitý. Žalovaný správně posoudil podle obsahu citované odvolací námitky jako nesouhlas žalobce s procesními postupy správního orgánu a procesně korektním způsobem ji vypořádal. Současně konstatoval, že žádné podezření z podjatosti v postupu prvostupňového správního orgánu neshledal. Také v tomto případě krajský soud podotýká, že žalobní námitku projednal v tom stavu, v jakém ji žalobce v žalobě uplatnil, a protože žalobce vyjma obecného konstatování blíže nevysvětlil „objektivní podjatosti“ a nepřipustného odkazu na obsah odvolání nijak nekonkretizoval, v čem měla podjatost úředních osob spočívat, nepřislušelo ani krajskému soudu se případnou podjatostí úředních osob věcně zabývat.

13. Při posuzování konání ústního jednání dne 19. 11. 2018 bez přítomnosti žalobce vyšel žalovaný správně z § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého lze ústní jednání konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. V tomto směru bylo sporné pouze to, zda byl žalobce k ústnímu jednání řádně předvolán a také tuto otázku vyhodnotil žalovaný správně. Z nezpochybněného průběhu doručování popsaného žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že byly splněny podmínky stanovené v § 24 odst. 1 správního řádu a předvolání lze považovat za řádně doručené dne 5. 11. 2018. Jak správně uvedl žalovaný, žalobce nebyl v místě doručování zastižen, dne 26. 10. 2018 byla zásilka uložena u provozovatele poštovních služeb, žalobci zanechána výzva s poučením podle § 23 odst. 5 správního řádu a žalobce si do 10 dnů (tj. do 5. 11. 2018) zásilku nevyzvedl. Ostatně splnění uvedených podmínek žalobce ani nezpochybňoval. Jeho námitky směřovaly jednak vůči následnému (ne)vložení zásilky do jeho poštovní schránky a jednak vůči nedodržení úložní lhůty, o které pošta žalobce v oznámení o uložení zásilky informovala. Z žaloby však již není zřejmé, jak by tyto skutečnosti, ke kterým mělo dojít po 5. 11. 2018, kdy již nastaly účinky fikce doručení, mohly tuto fikci doručení ovlivnit (zvrátit). Již žalovaný přitom žalobci v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že na již nastalé účinky fikce doručení žádný vliv případné následné převzetí zásilky ani její vložení do poštovní schránky. S uvedeným závěrem žalovaného žalobce nejen, že v žalobě nepolemizuje, navíc v replice uvedl, že mu rozumí. V neposlední řadě uvedený závěr odpovídá rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, který k této otázce uvedl následující: *„Rozšířený senát se tedy vzhledem k výše uvedenému přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo.“* Za této situace neshledal ani krajský soud důvod doplnit dokazování o důkazy, kterými hodlal žalobce prokázat, že dne 7. 11. 2018 v jeho poštovní schránce žádný dopis nebyl (čestné prohlášení M. P.), že mu pošta stanovila úložní lhůtu do 8. 11. 2018 (výzva k vyzvednutí zásilky) a že mu na poště dne 8. 11. 2018 žádnou zásilku nepředali (čestné prohlášení P. P., reklamaci ze dne 9. 11. 2018 a ze dne 29. 1. 2019 a odpovědi pošty ze dne 19. 11. 2018), protože důkazy měly prokázat skutečnosti, které by, i kdyby byly prokázány, neměly na účinky doručení předvolání a na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.
14. V dalším žalobním bodě žalobce protestoval proti tomu, že jej žalovaný nevyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí poté, kdy doplnil spis o žádosti o vydání řidičských průkazů, čímž měl podle žalobce porušit § 36 odst. 3 správního řádu. V rámci repliky pak žalobce tuto námitku korigoval tak, že se mu usnesení žalovaného ze dne 15. 4. 2019 nedostalo do dispozice s ohledem na jeho zahraniční cestu. Krajský soud k uvedené námitce konstatuje, že vydání usnesení ze dne 15. 4. 2019 obsahující výzvu k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a jeho doručování žalobci vyplývá ze správního spisu, jehož podstatné části krajský soud referoval výše. Stejně tak žalobce v žalobě ničím nezpochybnil řádné doručení tohoto usnesení a splnění podmínek uvedených v § 24 odst. 1 správního řádu, když zahraniční cesta sama o sobě důvodem pro

zpochybnění účinků doručení není. Uvedenou námitku proto považuje krajský soud bez ohledu na její následnou korekci za nedůvodnou.

15. V dalším žalobním bodě namítal žalobce nedostatečně zjištěný skutkový stav. Konkrétně namítal, že žalovaný namísto vhodnější a možné osobní konfrontace všech svědků prováděl porovnání neaktuálních fotografií, navíc za situace, kdy relevantní porovnání morfologických znaků je schopen pouze soudní znalec v daném oboru. Krajský soud ověřil, že žalobce v bodě 3 doplnění odvolání ze dne 25. 3. 2019 poprvé přdestřel skutkovou verzi o tom, že automobil v rozhodnou dobu řídil jeho bratr V. P., který se prokazoval jeho doklady. Současně navrhl, aby byli všichni (žalobce, jeho bratr, svědci a policisté) předvoláni za účelem prokázání, koho policisté dne 18. 8. 2017 zastavili a následně lustrovali. Žalovaný v návaznosti na uvedená tvrzení doplnil spisovou dokumentaci shora uvedeným způsobem a po porovnání zajištěných žádostí o občanský průkaz s videozáznamem z policejního auta uzavřel, že osoba na videozáznamu je totožná s osobou, která byla policisty kontrolována, jakož i že se jedná o žalobce, což žalovaný zdůvodnil popisem zjištěných rozdílů ve tvaru úst, obličeji, bradě, vlasech a očích obou bratrů. Za této situace považoval žalovaný další dokazování za nadbytečné. K uvedené námitce krajský soud uvádí, že je to správním orgánem, kterému přísluší právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Současně však platí, že návrh na provedení důkazu lze odmítnout pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). S tím je pak spojena také povinnost správního orgánu odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. Podle přesvědčení krajského soudu žalovaný výše uvedeným procesním povinností dostal. Žalovaný vysvětlil, na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že kontrolovaná osoba zaznamenaná na videozáznamu je totožná s žalobce a proč považuje za této situace výslech navržených svědků za nadbytečný. Krajský soud při zvažování případného doplnění dokazování postupem podle § 77 odst. 2 s. ř. s. přihlédl k tomu, že žalobce nereaguje konkrétně na způsob, jakým žalovaný důkazy hodnotil ani na úvahy, na jejichž základě učinil skutkový závěr o tom, že auto řídil právě žalobce. Pouhá poznámka o neaktuálních fotografiích není způsobilá skutkový závěr žalovaného vyvrátit, stejně tak krajský soud nesdílí názor žalobce, že by se v případě porovnání fotografie a osoby na videozáznamu muselo jednat o odbornou otázku, kterou by bylo třeba prověřit znalecky. Krajský soud proto uzavírá, že skutkový závěr žalovaného o tom, že auto řídil žalobce, který byl následně také policisty kontrolován, v konfrontaci se žalobními body ob stojí.
16. Závěrem se krajský soud vyjádří k problematice údaje o počtu bodů v rozhodnutí o přestupku, přičemž otevření této otázky soudnímu přezkumu již považuje za hraniční. Žalobce totiž v původním znění žaloby tuto otázku zmiňoval pouze v souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, aniž by se jakkoliv věcně vyjadřoval k povinnosti správního orgánu uvádět v rozhodnutí o přestupku počet bodů v souvislosti s přestupkem. Tyto námitky začal uplatňovat až v replice k vyjádření žalovaného, která byla zdejšímu soudu doručena po uplynutí lhůty pro podání žaloby

stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., kdy – jak již bylo uvedeno – žalobní body rozšiřovat nelze. Krajský soud však nakonec postupoval ve prospěch účastníka a jeho věcně námitku přezkoumal ve znění uvedeném v replice k žalobě se závěrem, že se zcela ztotožňuje se způsobem, jakým se s obsahově obdobnou odvolací námitkou vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 10, vyjádření k námitce číslo 5). Žalovaný správně uvedl, že zákon povinnost uvádět v rozhodnutí počet bodů v bodovém hodnocení řidiče nestanoví a za správný považuje krajský soud také jeho odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 10 As 184/2017 – 45. Krajský soud nezpochybňuje, že uvedení údaje o počtu bodů přímo v rozhodnutí o přestupku se může jevit jako vhodné a je jisté ke zvážení, zda by de lege ferenda nebylo namíste provést v tomto směru změnu právní úpravy, z aktuálně platné právní úpravy však taková povinnost správního orgánu vskutku nevyplývá. K námitce žalobce, že „je zcela nepodstatné, co je uvedeno v zákoně“ nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že naopak pro účely posuzování obsahových náležitostí správního rozhodnutí považuje znění zákonného ustanovení za podstatné a rozhodující. Stejně tak je nepřipadná poznámka žalobce o nepřiléhavé judikatuře NSS (myšlen zřejmě rozsudek ze dne 15. 11. 2018, č. j. 10 As 184/2017 – 45). Uvedené rozhodnutí v řešení uvedené otázky zcela zapadá do již ustálené rozhodovací praxe správních soudů, nijak z ní nevybočuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39, bod 19 a násl. nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, bod 38) a ani krajský soud neshledal důvod postupovat v této věci jinak.

17. Obdobným způsobem přistoupil krajský soud rovněž k posouzení zániku odpovědnosti za přestupek. Také v tomto případě žalobce námitku prekluze v žalobě neuplatnil a pouze poukázal na - podle jeho názoru nedostatečné - vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí. Soudy ve správním soudnictví jsou však k zániku odpovědnosti povinny přihlížet i bez námitek, proto se krajský soud případnou prekluzí zabýval z moci úřední a dospěl k závěru, že k zániku odpovědnosti za přestupek žalobce nedošlo. S ohledem na absenci konkrétních žalobních námitek se krajský soud omezuje na konstatování, že k přerušení běhu promlčecí lhůty došlo v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky v důsledku vydání prvostupňového rozhodnutí dne 21. 3. 2018, přičemž jak správně uvedl žalovaný, na uvedených účincích nic nemění ani pozdější zrušení tohoto rozhodnutí.
18. Krajský soud uzavírá, že žalobní body neshledal důvodnými, a protože v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání nezjistil ani žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 8. listopadu 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje